

Відро води

Анатолій Григорук

В одному невеличкому карпатському селі жив хлопчик Яць. Його вулиця лежала на крутосхилі гори й через те називалася Верховинною.

Яць любив свою вулицю. Влітку од густих диких вишняків та бузини тут у найспекотніші дні стояла рятівна прохолода. А як заходила зима й випадав перший сніг, сюди з навколишніх кутків села щодня збігалася галаслива дітлашня попускатися на санчатах. Одне слово, для Яця це була найкраща вулиця у світі.

Тільки одне й дошкуляло верховинцям: їм доводилось далеко ходити по воду. Адже криниця була аж під горою, на краю долини.

Якось уранці Яць вибіг із хати за ворота. Знічев'я похльоскав прутиком по калюжі, яка ще не висохла після вчорашнього дощу. Далі постинав уздовж огорожі вершки кропиви та жовті суцвіття чистотілу. Він хотів іще подразнити рябого бичка Муню, що, припнутий до кілка, куняв на спориші. Але в цю мить побачив, як із долини дибає млявим дрібненьким кроком баба Стефка, що самотою жила від них через дві хати.

Баба була сухенька, згорблена, з густо вкритим зморшками обличчям. Спираючись на ціпок і важко хекаючи, вона несла відро з водою.

Яць був сердитий на бабу Стефку, бо вчора увечері вона насварила його. Насварила за те, що він, не знаючи, як розважитись, ганявся за її півнем. А півень, не обираючи дороги, стрімголов тікав од нього через кущі смородини й рясно губив пір'я. Отож коли баба порівнялася з Яцем, він, пам'ятаючи вчорашню образу, вхопив із землі засохлий на сонці рудий плячик, що його лишив по собі бичок Муня, і вкинув у відро з водою.

— А бий тебе морока! — аж застогнала баба Стефка. — Що ж це за напасть така!

Вона випустила відро з рук, похилилась на ціпок і від пекучої образи та відчаю беззвучно заплакала.

Яць збагнув, що цього разу вкоїв щось геть осоружне й невибачливе, і хотів дати драла. Але почув владний татів голос:

— Яцьку! А ходи-но сюди!

Виявляється, тато саме вийшов на вулицю і все те бачив.

— Ти що ж оце, розбишако, робиш? — з притиском запитав тато, коли Яць з острахом підступив до нього. Він ухопив Яця за комір і трусонув з такою силою, що здавалося, в того на сорочині повідлітають усі гудзики. — Бабуня ледь по світу ходить. Відро те тягає з останньої сили. А ти, замість того, щоб допомогти, он що вичворяєш! Ну, стривай же!..

Тато ще раз трусонув Яця і, повернувшись до баби Стефки, сказав:

— Ви вже вибачайте, тітко Стефаніє. Диму в голові у хлопця ще багато. А води ми зараз натягаємо вам повну діжку...

Тричі Яць ходив з татом у долину до криниці і, висолопивши язика, приносив по півдійнички води. За третім разом він вмивався рясним потом і ледве дибав ногами.

Але тепер уже добре уявляв собі, як то було нести важке відро старій, німичній бабі Стефці.